

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z powództwa T-M. P. Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
z udziałem zainteresowanej e-T. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o zmianę umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 22 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej i strony zainteresowanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 4 czerwca 2013 r.

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego oraz od zainteresowanego na rzecz powoda kwoty po 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 r. oddalił apelacje Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) oraz e -T. Sp. z o.o. w W. (zainteresowany) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie o zmianę umowy z odwołania T-M. P. S.A. w W. (dawniej P. T. C. S.A. w W., powód) od decyzji Prezesa Urzędu z dnia 13 lipca 2009 r.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 316 § 1 k.p.c. w związku z

art. 391 § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 479⁶⁴ § 1 i 2 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 1 k.p.a., art. 110 k.p.a. a także art. 145 § 1 pkt 8 k.p.a. oraz art. 29 Prawa telekomunikacyjnego.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, tj. art. 316 § 1 k.p.c. Wątpliwości te polegające na potrzebie wyjaśnienia, czy w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa UKE sąd powszechny za podstawę orzekania powinien uznać stan faktyczny i prawny z chwili orzekania, czy też z chwili wydania skarżonej decyzji. Ponadto, Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia dwóch zagadnień prawnych. Jako pierwsze wskazał problem, czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej wydanej przez Prezesa UKE na skutek prawomocnego wyroku sądu powszechnego następuje ze skutkiem *ex tunc*, czy też ze skutkiem *ex nunc*. Jako drugie zagadnienie prawne wskazał problem, czy wyeliminowanie z obrotu prawnego decyzji administracyjnej (decyzja I) skutkuje równocześnie koniecznością uchylenia przez Sąd decyzji (decyzja II) wydanej w oparciu o decyzję I, która w momencie wydawania decyzji II pozostawała w obrocie prawnym i była wykonalna.

Zainteresowany również zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie art. 28 ust. 1 pkt 2 i 5 lit. c w związku z art. 29 Prawa telekomunikacyjnego. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zainteresowany powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, czy uchylenie przez sąd powszechny w trybie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. decyzji administracyjnej statuującej obowiązek nałożony na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego w rozumieniu art. 28 ust. 1 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego następuje ze skutkiem *ex tunc*, wskutek czego uznać należy, że taki obowiązek regulacyjny nigdy nie był na przedsiębiorcę nałożony?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obie skargi kasacyjne nie kwalifikowały się do przyjęcia celem ich merytorycznego rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie wniesionej skargi, Prezes Urzędu powołał się na potrzebę rozstrzygnięcia dwóch zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że podstawowym wymaganiem prawidłowej konstrukcji zagadnienia prawnego jest sformułowanie problemu prawnego w oparciu o konkretny przepis (przepisy) prawa, w związku z którym dane zagadnienie może powstać (zamiast wielu zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III SK 69/13). Sformułowane we wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu zagadnienia prawne nie zawierają w swej treści żadnego przepisu prawa. Argumentów za istnieniem wskazanej przez Prezesa Urzędu przesłanki przesądu należałoby zatem poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych tego środka zaskarżenia, co nie jest jednak zadaniem Sądu Najwyższego na etapie badania zasadności wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie zachodzi również potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości, bądź wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, gdyż w tej kwestii Sąd Najwyższy wypowiedział się już w wyroku z dnia 4 marca 2014 r., III SK 35/13, podsumowując w nim dotychczasowe orzecznictwo.

Przechodząc do skargi kasacyjnej zainteresowanego należy z kolei stwierdzić, że przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania zagadnienie prawne zostało oparte na przepisie, który nie składa się na podstawy skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego taka konstrukcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego przy merytorycznym rozpoznawaniu skargi (zamiast wielu zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III SK 69/13). Ponadto, sformułowany w oparciu o art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. problem prawny nie jest problemem prawnym niniejszej sprawy. Niezależnie od zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, kwestia skutków uchylecia decyzji Prezesa Urzędu dla oceny tego, czy dany obowiązek regulacyjny nigdy nie był na przedsiębiorcę nałożony, nie ma żadnego związku dla ewentualnej oceny prawidłowości orzeczenia Sądu wydanego w sprawie z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, która w rzeczywistości służy wykonaniu wcześniejszej decyzji tego organu. Rozstrzygnięcie sądowe w postaci uchylecia późniejszej decyzji

szczegółowej, wykonującej postanowienia wcześniejszej decyzji o charakterze ogólnym, która następnie została uchylona, wynika z konieczności zapewnienia ochrony prawnej przedsiębiorcy, na którego Prezes Urzędu nakładał obowiązki na podstawie decyzji, która okazała się dotknięta istotną wadą proceduralną. Jej realizacja za pomocą decyzji późniejszej była możliwa tylko w wyniku ustawowego rygoru natychmiastowej wykonalności. Cywilnoprawne konsekwencje wydanego w niniejszej sprawie orzeczenia będą więc zależeć od znaczenia, jakie należy przypisać temu rygorowi w odniesieniu do praw i obowiązków powoda i zainteresowanego ukształtowanych uchyloną decyzją organu regulacyjnego. Nie jest to jednak kwestia prawna, którą można byłoby rozstrzygać przy ewentualnym rozpoznaniu skargi kasacyjnej zainteresowanego, gdyż spór w niniejszej sprawie nie dotyczy tej kwestii.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w odniesieniu do kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. oraz § 12 ust. 4 w związku z § 14 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.